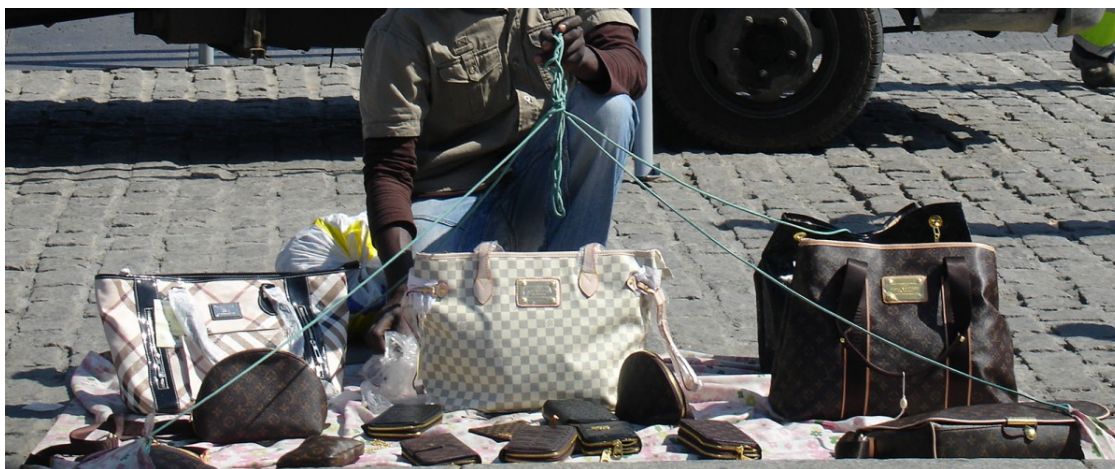

El Diacrític | | Actualitzat el 08/08/2017 a les 13:45

?Perquè cap mare no torni a plorar

David Palau escriu aquest article de denúncia sobre l'actitud passiva de la Guàrdia Urbana de Barcelona davant un cas real d'agressió a uns venedors ambulants | «La indiferència és apatia, és parasitisme, és covardia, no és vida. [...] La indiferència és el pes mort de la història», que deia Gramsci. Per això no ens podem quedar indiferents»

«Obriu escoles i es tancaran presons». Concepción Arenal

«Al feixisme no se'l discuteix, se'l destrueix». Buenaventura Durruti

La meva mare va plorar. Però no eren llàgrimes d'alegria, ni tan sols de llàstima o por: va plorar de ràbia i d'impotència. Perquè la meva mare no tolera el feixisme i el racisme, perquè la meva mare tremola d'indignació davant les injustícies.

Es fa difícil relatar el que va passar, les paraules mai arriben quan el que cal dir desborda l'ànima, però els fets, segons em va explicar la meva mare, van anar més o menys així...

Era divendres 14 de juliol, a les vuit del vespre a les Rambles de Barcelona, a tocar de l'estació de metro del Liceu. La meva mare passejava per la capital amb unes amigues italianes i els dos fills d'una d'elles, i es va aturar amb una persona novinguda que venia roba en una manta per comprar un regal per un dels fills de les nostres amigues. En acabat la compra, de sobte, com arribats per sorpresa des de l'infern, un grup de salvatges feixistes van irrompre amb unes porres alçades i van començar a apallissar els novinguts que intentaven guanyar-se la vida; els van agredir amb violència, destrossant tot el seu material que van poder, apallissant-los amb tot l'acarnissament amb què només un ser inhumà és capaç. Amb tot aquest estrèpit, la meva mare ja cridava, juntament amb la resta de persones al seu voltant.

Immediatament va arribar la Guàrdia Urbana de Barcelona, amb el que els feixistes van aturar la seva pallissa i els novinguts van tenir temps de refugiar-se a la boca del metro. Els feixistes es van quedar allà plantats, rient, satisfets, amb les porres a la mà. Palplantats es van quedar també els policies, davant dels feixistes, fet que va superar a la meva mare, que de seguida es va dirigir a un dels agents: «han sigut aquests. Sí, miri'ls, aquests, encara porten les porres a la mà, ho veuen? Aquests!» cridava la meva mare assenyalant els feixistes. «Tranquil·la» va ser tot el que va rebre com a resposta.

Aleshores ella va fer una passa endarrere, però, és clar, només per agafar impuls. «Han sigut aquests, aquests d'aquí davant. Els veieu? Porten les porres a la mà!» va cridar la meva mare, que s'enrabiava a la mateixa velocitat en la que els agents de la Guàrdia Urbana queien en el més absolut menyspreu públic. «Tranquil·la» va tornar a ser la resposta.

Els agents van seguir sense fer res, immòbils, tot i els plors de les criatures de les nostres amigues italianes i els xiulets amb que la gent del voltant mostraven la ignomínia en la que estaven caient acceleradament aquells que, se suposa, han de fer prevaldre la nostra seguretat, però que continuaven impassibles davant la violència del feixisme.

La meva mare, ja amb llàgrimes als ulls, presa per la ira, presa per aquell sentiment d'impotència davant les més grans de les injustícies, va tornar a reclamar justícia a l'agent, que ja fart la va apartar del lloc amb «estigui tranquil·la» com a única resposta.

No va passar res. La meva mare plorava i cridava, les persones del voltant, al vell mig de les rambles, xiulaven i increpaven els agents, mentre els feixistes reien, satisfets de la seva cacera humana i de la seva inhumanitat, mostrant les porres. Però no va passar res. Només vergonya. Només ràbia. Només l'ètica feta pols i la moral pel terra d'aquelles persones amb dignitat que els escridassaven, impotents. Perquè com deia la Concepción Arenal «poques coses desmoralitzen més que la injustícia feta en nom de l'autoritat i la llei».

És aquesta la policia de la ciutat pel canvi? És aquesta la policia de la capital d'una futurible nova república? És aquesta la policia que ens ha de salvaguardar? Em nego a rendir-me a la idea que és la policia que ens mereixem. No en el nostre nom.

El racisme i el feixisme són odi après. Efectivament, com deia Mandela, «ningú neix odiant l'altre pel color de la seva pell, la seva procedència o la seva religió» - visiteu qualsevol llar d'infants i veureu com allà el color de la pell té tan poca importància com el color dels ulls, el sexe o els vestits de cada infant -. «La gent aprèn a odiar i, si aprèn a odiar, també pot aprendre a estimar». Cal, doncs, molta educació, molta pedagogia, que ens correspon a totes i tots, cada dia, a cada instant, a cada cantonada.

Educació, pedagogia, i ni un pas endarrere. Perquè el feixisme i el racisme creixen amb força arreu d'Europa, i ens emplaça a no retrocedir i prendre-hi partit amb tanta obligació com coherència: enfrontar-nos-hi, lluitar-hi, destruir-lo. «La indiferència és apatia, és parasitisme, és covardia, no és vida. [...] La indiferència és el pes mort de la història», que deia Gramsci. Per això no ens podem quedar indiferents. Fem-ho per dignitat. Fem-ho per poder mirar-nos al mirall amb el cap ben alt i sense vergonya. Fem-ho per totes aquelles persones que busquen refugi a l'Europa que finança bombes i construeix murs. Fem-ho perquè cap mare no torni a plorar.